

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

----- Η ΩΡΑΙΑ ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΚΑΒΟΥΡ -----

‘Η καυπίσσα Νίνα ντέ Καστιλίονε. Πώς παντρεύτηκε και κατέστρεψε το σύνυρο της. Ή μυστική όπεστελή της όπ' τον Κχεύρ στέ Παρίσι. Γενοσσή της γαλλικῆς Αύλης! Εύνοευμένη τού Ναπολέοντος τεύ Γ'. Ή ιδιοτροπίες της, ή πολτέλειά της. Το τέλος του ιστορικού της ρέλου, κτλ. κτλ.

κόμησσα ντέ Καστιλίονε ήταν η δραστηριότης των γυναικών των παγκόσμιων αύλων...

Γεννήθηκε στα 1840, ‘Ηταν, πραγματικά, πολὺ ώραια. ‘Έτησε προφύλαξ της έπιτελονέας, πολὺ δὲν την διόδιζε, παντελία, να εγγείει την φλεγονή της αξέστηση, λέγοντας, και να δεινή να παραστήση τη σφρήνη. Το οικουμενικό της δικαίον ήτεν ‘Ολυμπία και τὸ μαρό της δικαίον Niva.

Σέ ήμερα διατησάσσουν χρόνων, φιλοθεάντας την άποκτηση έναν τίτλο, παντρεύτηκε με τὸν κομητα της Καστιλίας. ‘Ο νεαρός διώρος και δραστηριότης οικογένειας της, δὲν άρχησε να καταστηθεί θεωρίας της και τίς τρελές έπιθυμης της, πολὺ της λατρεύει. Τότε η ώραια Νίνα, πολὺ ποτέ της δὲν τὸν είχε αγαπήσει, τὸν άφησε στὰ χέρια τοῦ κομητού και ἔφυγε... ‘Ο τίτλος της κομητής και προσωπὸς ή ωροφύλαξ της, τὴν βοηθήσαν νά είσχωσε στήν Αλλή τοῦ Τούριου. ‘Η Νίνα είχε πανταί πιστή τη ματιά, να κινηται στα άνωντα πολυνομικά στρωματα και να συναντεστρέψεται βασιλεύ...

Στα 1856 δεχήτηκε νά βοηθήσῃ τὰ πολιτικά σχέδια τοῦ ξεσπόδιου στην Καβούρ. ‘Ο μεγάλος Ιταλός πολιτικός είχε διός διατακτικό σχόπο την ένοπλη διάλογο τῶν Ιταλών κρατιδίων ἵστο τὸ σημήτρο τοῦ Βίκτωρος Εμανουήλ, με προγράμμα τὸ εδωκινού τῶν έθνοντων Χρειαζόταν διώρος και τὴν ίντοσθίαν τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ'. τῆς Γαλλίας. Στάλινε τούτον τὸν ώραιο ξέσπειλην τοῦ στό Παρίσιον διοντάς της τὴν έντολήν εναὶ μεταχειρίσται τὰ ματά της. Και δέν περγάσει τούτον καφός και γίνεται εθνοσυνέη τον — ενύονταν τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ'. ‘Η φιλόδοξη και σατανική εὐτῆ γυναικα, κάθε φορά πολὺ βρισκεται κοντά του, σινδυογίζεται: ‘Τι κόμι νά αγνωρίσω τὸν ἄλλο Ναπολέοντα, τὸν Πρέστο, τὸ Μεγάλο;...

‘Η κόμησσα διατησεῖ εντομετεῖν ταχτικὴν δίλημποργαρία με τὸν Βίκτωρο Εμανουήλ, και με τὸν έξαδεικό της, τὸν Καβούρ. Καταβάλωντας δὲ διη τὴ δίλημμα τῆς πρωταρχῆς της γοντεώς, έπιτυχησει τὴ συνενόντια μεταξὺ τοῦ Παρίσιου και τοῦ Τούριου.

Νά ένα αινιγμα τῆς Ιστορίας: ‘Η έθνικη ένθυμη τῶν Ιταλῶν, δρεμέται τάχος στη μεγαλοφύνια τοῦ Καβούρ, η στά θελητηρία τῆς ώραιας Νίνας;...

‘Ηταν ώραια, ξέσπειται ώραια: Μαλλιά πλούσια, κηρυκιατικά, με βαθεῖς λογιστές άποχωντες. Τονόντα μαργαρά ήδονικά, μάτια γαλατά, πολὺ είχαν έφερσαν μελανογόλικα. Τὰ μάτια αὖτα ήζεραν, διπάν ήδελαν, νά βγάζουν σπίθες και φωτιές, νά διάδουν πυρκαές...

Κάτοιος Γάλλος αύλικος τῆς έναν κάτοιο την έξην φιλοφρονής: εκφραστής, έχω τὴ γνώμη, πώς διπάν τηγάνιν νά είσθε στήν πατρίδα σας, η Ιταλία έχει τρεῖς Βεζουβίους: Τον γνωστό Βεζούνιο και τὰ διονύσια σας μάτια...

Τὸ μαρό της στουτάρα έχει πάντα έτους μιά προδέλησι! ‘Έχει δόντια διαπιστά κατάλευκα ‘Αλλά τὰ δόντια μάτιο; ‘Ο λαμπός της, τὸ σπίθης της, η μέση της, ηδα είνε τένεα σ' αὐτό τὸ θεῖο πλάσμα...

Κι αὐτή την ώμοφφά της, η κόμησσα έρει νά την τονζή και νά την κάνει πολύ ελαυντική, μ' ενα πλήθος λιδιορρυθμίες: Σάν Ιταλία, άγαποιστε τὰ φωταγγερά διαμαντικά. Φο-

ρότις διαχτινίδια σ' δια τὰ δάχτιλα, βραχιόλια ώς ἀπόγω στὸν ἀργανά, ἔνα πολύτιμο μεγάλο περιδέσιο, γύρω στὸν τετέρου λαιμὸν της. Συγχρόνως διώρος ήζερε και τὴ ζάρι τῆς ἀπλότητος: ‘Εξει ποὺ θη περιένται νῦ παρονιαστῆ μὲ τονάλεττα φανταγερή, παρουσιαδόμη ξαννικά μὲ μάτιη και σεπτή μοισείνια! Καί τού καιρού ποὺ ή αέδα τοῦ πρωτολιονίου έδινε κι ἐπιφρενήστησε στὶς δεξιώσεις και τὸν κρούνης τῆς Αύλης τοῦ αὐτοκράτορος, αὐτή παρουσιαζόταν ἐπιτρέπεις μὲ φρούτες καλλιμένες στὸ κομι της! Μ' ὥ' αὐτά, τῆς ἀρρένων νά δειγνή ποὺ ήταν ἀντιπότα κι ἀπέταση και πάντα δὲν ήριασε κανένα...

Στὸ σπίτι δεχόταν τοὺς φίλους της μὲ τὸν πολύ περισσότερο τούτο: Περιπατώδης ξαπλώντα κάτω στὰ χαλιά και φορώντας πολύτιμα βραχιόλια γύρω στὸν ποταργάλον της! Καθώς περιπατούσε έτοι, ξημαρίζει σαν νάλεγε: ενά, βλέπετε; ‘Ετοι πατιό εγώ ἀπάνω σ' θίνω, έτοι ούτως τούς πρατητούς είναι ταύτη της φύσης, πολιτικούς, βιεστικάδες κι ανιερούματερ...».

Ότιαν πάνι δέν δεχόταν δριδιά, ήταν πληγασμένη ο' δινα πολιτείας ἀνάστατη. Επάνω σὲ μεξιαμία και σπειάτιστα μέτο μαργό βραχιόλια γιά νά δειγνωται καλύτερα, γύρως στὴ γιατηρή ἀνιθεσι, οἱ λειποὶ της φύση, τ' ἀσπει μαρτινόν της, πονήσαν σὲ μαρτινόν της...

Στα διώρατα της ήτων φυοζή, άγρια, φοβερή έγιοιστρια! Έξ αἰλού, έπιδειντας την ἀγάπη τῶν ἀντρῶν, δὲν τὸ έζανε τόσο γιά νά κρεπτεί τὸν θρωτά τους, δού πονήσαν ή ξύλενον ή ξύλενον γυναίκες! Ήδηνή ἀπέργητη γι' εὐτή ήταν η φοβερή ἀπιζηλία τους: Πολλαὶ την ἀγαπούδαν και τὴ φανύζαν, ἀλλά πολὺ πολλοὶ τὴ μασούδαν! Κι ἐκείνη ήμως δὲν ἀγάπησε κανένα... ***

Διάφροδοι σπετενοὶ θρύλοι άρχισαν νά δισδίδωνται σὲ λιγο εἰς βάθος της: Υπήρχαν άνθρωποι ποὺ τὴ θεωρούσαν ώς κατάπονο, ώς αγαπόσα, ώς πραγματική τυχοδιάθετα! Την καπηρύθησαν δι, ζάρις εἰς σχέσεις της μ' διονύσους έπονους τού πανού ποτού της, συγκεντρώνοντα πολύτιμες πληρωφορίες, κι διτήστελον ούτων αέτῶν τῶν πληρωφοριῶν γιά νά κερδισκοτῆ, μὲ διαρρόντας τροπείτες, φίλους της...

Πολλά σαύδια στὸ Παρίσιο πέρισσαν τότε νά της κλείνουν τὶς πόρτες τους.

Μερικοὶ τὴν έλεγαν: ‘Ο υπέρικός Μεγάλος Ναπολέοντος!'

Και πρόσθεταν: ‘Αλλά ξεχάγει ποὺς πάροχει κι η έξορια της Αγίας Ελένης...’

Τὸ σκάνδαλο συγκ-σιγκά μεγάλωντα. ‘Ετειτ' ἀτ' τὴν ίπνορραφὴ τῆς εἰρήνης τῆς Βιλλαφράγκα, τὸ 1851, πον ἀπετέλεσε τὴν ἀπαρχὴν τῆς μετό δέκα κρονια ὀλοκληρωθείσης ἐθνικής ένοπλης τῶν Ιταλῶν, η ώραια καύτηστα άναγκαστείν τὴν Γαλλία. Παρουσίαζεται στὸ Λονδίνο και κατότιν ξαναγρίζει στὸ Παρίσιο — ἀλλά τὴ φορά αὐτὸς δέχος μυστική ἀπεστολή.

‘Οταν δὲ Ναπολέον δ' Γ' έπιστε, η ώραια Νίνα ήταν τριάντα χρόνων. Είχε ἀλλά τὸ κονράγιον ν' ἀρχίση πάντα: ἀπό την ἀγάπη, τὶς περιπτειώδεις καταστήσεις της και τὴ λαμπτορή τυχοδιάστική σταδιοδρομία της... ‘Επειδίως τότε νά πλευρίση τοὺς Ορλεανίδας πον δικρόνων τὸν θρόνο τῆς Γαλλίας. Η μανιά της, τὸ πάθος της, ήταν πάντα τὸ κυνῆτη, τὸν πυρτάρην κι η συναναστροφή τῶν βασιλέωντος. ‘Αλλά μιὰ σποτενή φίλη τὴν καταδιώκει παντού. Ελεύ θετοπή. Οι Ορλεανίδαι τῆς δείχνοντας έταιφλωποι.

Τότε κι η ώραια Νίνα τὸ παίρνει πειά ἀπόφασι. ‘Ο φόλος της, στὸ φιοτενό προσταγμάτιο τῆς Ιστορίας, είνε τελειωμένος. ‘Αποσύρεται ἀτ' τὴ σκηνή, δοτος μιὰ προταγωνίστρια πον νοιώθει τὸν ἔχοντα ποτείνων την πατέρα της. Η έγιοιστρια, η μάγιστρα, η χαροπαλῆ πειρίνα τῶν Αλμάν, δοσ περγάνας ὃ καιρός, γίνεται μοιάνθρωπη.. Οι λιγοι ἀνθρώποι ποὺ δέχεται μάλιστα, τὴν διαρρώζει τὴ νέα Ιταλία, διαρρώζει τὴν αὐτή έδιμησύρηση ποτείνων τὸν Πάτα, και νά διακηρύσσει ποτείνων τὸν Καστιλίονε.

Η ώραια Νίνα της Καστιλίονε.

